

Verdwenen stadsgeluiden

■ Wat is het leven in onze stad in enkele tientallen jaren veranderd. Oostende is volgens ons een zeer stille stad geworden. We denken vooral aan de vele geluiden die uit ons dagelijkse leven verdwenen zijn.

Denken we maar aan de straatberoepen waarbij de venter luidkeels door de straten riepen. We horen niet langer het geratel van de mosselman, het luidkeels geroep van de visvrouwen om hun *gernozzen*, hun *platjes* of hun *veschen oaringk* aan te prijzen. Ook de bel van de petroleumleurder is al lang verdwenen. Op bepaalde kerkelijke feestdagen is er evenmin nog te horen hoe er gewijde palmtakken of Hubertusbroodjes verkocht worden.

Roepen op straat

Zelden zijn de mensen die nog op straat roepen. Waar is de tijd dat moeders hun venter opentrokken om hun jeugdig grut dat een paar huizenblokken verder speelde naar binnen te roepen. Een hoofdstuk apart zijn de vele karren die met hun met ijzer beslagen wielen over de onefen kasseien dokkerden. Er waren de karren voor de bouwerven, de karren van bier- en broodvoerders, melkventers, alsook de verhuiswagens en de wagens van de aanhuishbestellingen van de Spoorwegen. Bij winterweer hoorde men ook de goederentreinen rijden, toeteren en snerpden remmen op de ijzeren sporen. Ook stoomtrams en andere trams kon men op de sporen en wissels horen kriepen. Ook de kleine stookkarren en vrachtkarren zijn verdwenen. De auto, het moderne alternatief, is door de verbetering van de techniek nog nauwelijks te horen, met het gevaar dat men ze nauwelijks nog hoort aan-

Roomijskarretjes op de Groentenmarkt.

Zware vrachtkarren door paarden getrokken aan de oude vismijn

komen.

Kindergejoel

Jammer genoeg horen we ook geen gejoel meer als de schoolpoort opengaat om de kinderen naar buiten te laten, net zo min als we de kinderen nog luidruchtige spelletjes op straat horen spelen. Ook de klokken hoort men nu nog zelden luiden. Hun geluid wordt ook tegengehouden door de vele hoge gebouwen, die soms hoger zijn dan de kerktorens. Een bekend geluid bij winter-

weer waren ook de dreunende misthoorns van de maalboten. Ook de motoren van de vissersschepen waren van ver te horen. En hoe zit het met het uitgaansleven? Bij het opengaan van een cafédeur was er altijd lawaai van luide stemmen. 's Zomers kon men urenlang het gelach en de discussies van terraszitters horen. Ook fanfares zijn zeldzaam geworden.

Geen stille stad

Oostende was zeker geen

stille stad. Als men nu 's avonds in de Alfons Pieterslaan loopt is het soms angstwekkend stil. Van de twaalf cafés die er vroeger waren, zijn er hooguit twee of drie overgebleven. Eenzelfde beeld tonen ook de Torhoutsesteenweg en de Nieuwpoortse Steenweg. We moeten dan ook besluiten dat de vele stadsgeluiden uit vroegere jaren ook hun charme hadden. Het was een leven waar lawaai niet tot de folklore behoorde, maar tot het echte dagelijkse leven.